

هنرمندان و اعضای انجمن هنرهای نمایشی سراسر کشور، در واکنش به بی‌حرمتی مجدد به قرآن و مقدسات دینی مسلمانان جهان و عدم واکنش کشور سوئد به این اقدام شنیع، این عمل قبیح را محکوم کردند.

در متن این بیانیه آمده است؛

قرآن سند بی‌مثال وحدت است و گذاره‌گر مفاهیم والای انسانی، معجزه جاوید پیامبر اکرم (ص) و معیار تشخیص

هنرمندان تئاتر

بی‌حرمتی به قرآن کریم را محکوم کردند

حق از باطل، قرآن چراغ راه است و مسیر حرکت، قرآن فخر اسلام است در آسمان ادیان، اقدام پست و شیعانه دست‌نشانندگانی فرومایه در توهین به کتاب مقدس و آسمانی مسلمانان جهان، موجب جریحه‌دار شدن احساسات جامعه بزرگ مسلمانان در سراسر جهان گشت و خشم، انزجار و نفرت مسلمانان را برانگیخت، اقدامی زدیانه که مشق سیاسی صهیونیست و کشورهای حامی آن است.

هنرمندان تئاتر کشور که وام‌دار مفاهیم کتاب مقدس آسمانی‌اند و بارها در آثار نمایشی خویش پیام الهی صلح، وحدت و مهربانی را در اقصی نقاط دنیا ابلاغ کرده‌اند، ضمن محکوم کردن سوزاندن قرآن کریم و ابراز تأسف از این حرکت افراط‌گرایانه، اعلام می‌نمایند.

وظیفه هر انسان آزاده‌ای است که در برابر این عمل ساکت نشینند و از عامل یا عاملان آن اعلام پرائت نماید.

طلاب به تصویر کشیده‌ام، بخشی از این عکس‌ها در نمایشگاه «مبشران» از فروردین ماه در خانه عکاسان حوزه هنری به نمایش گذاشته شده‌است.»

وی ادامه می‌دهد: «هر چند در ابتدای کار، طلبه‌ها به راحتی قبول نمی‌کردند که جلوی دوربین بیایند، اما رفته‌رفته با استقبال آنان مواجه شدم. به خاطر دارم برای جانداختن کار، فعالیتیم در این پروژه را با تلفن همراه آغاز کردم. بعد از حدود یک‌سال و نیم عکاسی مخفی، توانستم باوری به طلاب بدهم که قرار نیست روایت نارست از آنها به جامعه ارائه کنم و کم‌کم توانستم باکمک تعدادی از طلاب به صورت آسان‌تری به عکاسی ادامه دهم. با این حال در خیلی از پروژه‌ها، با ۱۰ نفر تماس می‌گیرم ولی از این ۱۰ نفر تنها یک نفر اجازه می‌دهد که از فعالیت‌هایش عکاسی کنم.»

میرحسینی می‌گوید: «بعد از پیروزی انقلاب، تمرکز نگاه‌ها به قشر روحانیت، چند برابر شد. این تنها انقلاب شیعی در جهان بود و طبیعتاً روحانیون جزو جدایی‌ناپذیر این واقعه بودند. از آنجا که سبک زندگی آنان، چندان رسانه‌ای نشد، تلقی مردم نسبت به آنان همواره کامل نبوده و اغلب تصویری غیرحقیقی از واقعیت زندگی آنها دارند.

برخلاف تصویرعامه تنها بخش کوچکی از روحانیون در شاغل سیاسی مشغول کارند و بیشتر آنها همان مشی سنتی خود را حفظ کرده و به فعالیت‌های تبلیغی می‌پردازند و از سوی دیگر مثل بیشتر مردم، برای انجام این وظایف از فناوری‌های روز نیز بهره می‌جویند و در شبکه‌های مجازی حضوری فعال و موثر دارند. در این پروژه از لحاظ درونی به سبک زندگی طلبگی پرداخته‌ام تا هم آشنایی مردم با این قشر بیشتر شده و هم ایهام‌ها و کمبود اطلاعات رفع شود.»

او افزود: «در زمان حاضر، علاقه‌مندان بعد از قبولی در امتحان ورودی و مصاحبه شفاهی می‌توانند وارد مدرسه‌های علمیه شوند. به طور معمول، آنها در پنج شش سال اول تحصیلی به صورت تمام‌وقت مشغول درس، مباحثه و آزمون هستند. بعد از طی چند سال فراگیری دروس مقدماتی، درس‌های تخصصی‌شان شروع می‌شود و تا جایی‌که خودشان نخواهند می‌توانند به تحصیل در مقاطع بالاتر بپردازند. نظام آموزشی آنان تا حدی شبیه تحصیلات دانشگاهی است و بعد از اتمام تحصیل، معمولاً برای اقامت دائم و تبلیغ به شهرهایشان بازمی‌گردند؛ عده‌ای در مساجد، عده‌ای در نقش معلمی و عده‌ای دیگر هم با توجه به تخصص‌شان، در ادارات دولتی و مراکز خصوصی مشغول به کار می‌شوند. در این مجموعه سعی کرده‌ام فرآیند تحصیل آنها را در کنار فعالیت‌های تبلیغی‌شان در شرایط عادی و غیرعادی به ثبت برسانم.»

میرحسینی همچنین می‌گوید: «عکس‌های موجود در نمایشگاه مبشران هر کدام بخشی از زندگی آدم‌ها را تعریف می‌کنند؛ کرونا، سیل، یلدا، روزهای خوش مدرسه و اردوهای آن، کلاس‌های درس و امتحان، اما شخصیت ثابت در این عکس‌ها طلبه‌های جوانی هستند که با انگیزه‌های فراوان از دل وجان و با عمق وجودشان در مسیر کمک به مفهوم واقعی کلمه قدم برمی‌دارند و با کارهای جهادی‌شان در روزهای سخت زندگی در کنار مردم و هم قدم با آنها در راه خدمت‌رسانی تلاش می‌کنند.»

گفتنی است این نمایشگاه شامل ۴۰ عکس می‌شود که یک اثر در ابعاد ۱/۵ در ۲/۵ متر بوده و دیگر آثار قاب‌های ۲۰ در ۱۰۰ سانتی‌متر دارند و به صورت نمایشگاه مجازی همچنان برای علاقه‌مندان حوزه عکاسی مستند دایر است.

بزرگ‌ترین خیمه عاشورایی در میدان ۷ تیر

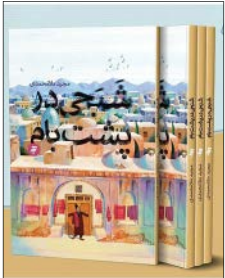
با حضور رئیس و اعضای شورای اسلامی شهر تهران، معاون خدمات شهری شهرداری تهران و جمعی از مدیران شهری، همزمان با ایام ماه محرم خیمه بزرگ هنرهای عاشورایی به همت سازمان زیباسازی شهر تهران در میدان ۷ تیر برپا شد. این خیمه در دهه اول محرم، محل استقرار هنرمندانی است که در عرصه تولید آثار هنری عاشورایی فعالیت می‌کنند. رضا میادادی، مدیرعامل سازمان زیباسازی در مراسم افتتاحیه خیمه هنرهای عاشورایی گفت: این خیمه بزرگ در طول ماه محرم و سفر میزبان مردم شریف تهران است و تلاش می‌شود با برگزاری برنامه‌های متنوعی مانند: اجرای سرود، تعزیه، پرده خوانی، شعرخوانی و مجلس روضه، پذیرای شهروندان باشیم.

کتابی نوجوانانه با موضوع کشف حجاب

کتاب «شیخی در پشت بام» به‌تألیف با محوریت عفاف و حجاب روانه بازار کتاب شده است و سعی دارد در قالب روایت ۱۰ داستان نیمه‌بلند به بیان گوشه‌ای از اتفاقات دوره پهلوی اول و ماجرای کشف حجاب رضاخانی بپردازد.

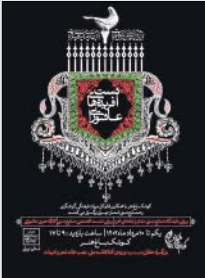
هریک از این ۱۰ داستان که از زاویه‌ای متفاوت از دیگری روایت شده، با کلمه‌ای خاتمه می‌یابد که دقیقاً کلمه آغازین داستان بعدی است. داستان گوشواره‌های خونی، شیخی در پشت بام، گریه کردن ممنوع، آقای صابری روضه‌خوان، شاه زورگو، دل‌تنگ زیارت، مادر جان نباید بمیرد و ... از جمله داستان‌های این اثر هستند که روایتگر داستان‌هایی در فضای کوچه و بازار و مقابله آنان با حجاب‌زن‌ها و روضه‌خوانی مردها، فرمان کشف حجاب، ورود بدون حجاب خانواده سلطنتی به حرم حضرت معصومه (س)، مروری بر جایگاه روحانیت در مبارزه با قانون کشف حجاب و درزدیدن منبر مساجد توسط حکومت برای از بین بردن فضای وعظ و روضه‌خوانی می‌پردازد.

این اثر به قلم مجید ملاحمدی، شاعر و داستان نویس، عضو انجمن قلم ایران و سردبیر ماهنامه پوپک (برای کودکان) نوشته شده است.

دست‌آفریده‌های عاشورایی ۷۲ هنرمند

بیش از ۸۰ اثر هنری از ۷۲ هنرمند حوزه صنایع‌دستی و هنرهای سنتی، در نمایشگاهی با عنوان «دست‌آفریده‌های عاشورایی» از روز گذشته اول مرداد در کوشک باغ هنر به نمایش گذاشته شد. در این نمایشگاه گروهی

صنایع‌دستی، نشان و نمادهای محرم با آثاری در رشته‌های معرق، مشبک، علم‌سازی، قلم‌زنی روی مس، سوخت‌نگاری روی چوب، منبت و بیکرتراشی از اول مرداد در کوشک باغ هنر افتتاح شده و تا ۱۰ مرداد پریاست. برایایی نشست تخصصی صنایع‌دستی و کارگاه هنری عاشورایی از جمله برنامه‌های جنبی این نمایشگاه است. نمایشگاه دست‌آفریده‌های عاشورایی با همکاری اداره‌کل میراث فرهنگی، گردشگری و صنایع‌دستی استان تهران برگزار می‌شود. علاقه‌مندان برای حضور در این نمایشگاه و همچنین استفاده از کارگاه‌های آموزشی این نمایشگاه، می‌توانند از ساعت ۹ الی ۱۷ به کوشک باغ هنر واقع در بزرگراه حقانی (غرب به شرق) ورودی کتابخانه ملی، جنب خانه شعر و ادبیات مراجعه کنند.

مبشران زندگی

سید جواد میرحسینی با موضوع فعالیت‌های تبلیغی و مواسات در دوران کرونا و سیل که در گالری شماره یک خانه عکاسان حوزه هنری پریاست. در این نمایشگاه، اگرچه تصاویر روایتگر اتفاقات تلخ و خاطرات روزهای سخت هستند، اما این پیام را نهفته دارند که حتی در آن روزها نیز رنگ غالب سیاه و تیره نبوده و شعله‌های امید و زندگی همچنان روشن مانده‌است.

آرامش تصویر ورودی خیلی زود پایان می‌یابد و عکس‌های نمایشگاه، فضایی کاملاً متفاوت را نشان می‌دهند؛ تصاویری پر از عشق، ترس و ایثار. در یک عکس، غسال‌خانه و افرادی که در آن شرایط سخت و ترسناک کرونا در حال کفن کردن جان‌باختگان هستند، قاب گرفته شده‌است یا در یکی دیگر، مردی میانسال در حال بخش ماسک میان مردم نشان داده شده و در عکسی دیگر، امداد رسانی بی‌دریغ در هنگامه سیل دیده می‌شود. با آن که حال و هوای هر عکس با دیگری تفاوت دارد اما شخصیت اصلی همه این تصاویر،

پوهن‌اوسانی
گروه فرهنگ و هنر

قدیمی یک مدرسه، ۴۰-۳۰ روحانی جوان نشسته‌اند. عکس، آرامش عجیبی دارد، از آنها که تو را می‌برد به آرامش مهربانانه مسجد و ناخودآگاه می‌ایستی و برای لحظاتی خیره می‌شوی به این عکس بزرگ که در ورودی نمایشگاه، هر بیننده‌ای را برای لحظاتی مجذوب می‌کند. اینجا نمایشگاه عکس مبشران است؛ نمایشگاهی شامل ۴۰ عکس از

پروژه مبشران چگونه متولد شد؟

سیدجواد میرحسینی عکاس این نمایشگاه می‌گوید: «پروژه مبشران را از سال ۹۵ در شهر قم شروع کردم و تاکنون بیش از ۶۰۰ فریم عکس از محیط‌های تحصیلی و آموزشی و فعالیت‌های

برش

شادی ایثار

در نمایشگاه مبشران، عکس‌ها اما تنها به روزگاران تلخ برنمی‌گردند؛ تصاویری از روزها و خاطرات خوش

زندگی همچون یلدا، اردوهای مدرسه و مانند آنها نیز در این نمایشگاه دیده می‌شوند. در یکی ازعکس‌های نمایشگاه، طلبه‌های جوان در قالب گروهی جهادی، به مناسبت شب یلدا در حال آماده کردن بسته‌های غذایی و توزیع آن بین افراد کم‌برخوردار هستند؛ تصویری که در آن زندگی و امید موج می‌زند. در تصویری دیگر، طلبه‌ای نشان داده می‌شود که در طبیعت بکر در حال ماهیگیری است؛ عکسی از فعالیت و تلاش یک روحانی برای مید روزی حلال از سفره خدا. در تصویری دیگر فعالیت یک گروه جهادی دیده می‌شود که در آن روحانیون امدادگر، در تاریکی شب و پس از خدمت‌رسانی به مردم سیل‌زده، در حال تماشای فیلم فعالیت‌های خودشان در یک روز سخت هستند؛ در چهره آنها جای آن که خستگی دیده شود، شادی، نشاط و لذت کمک به هموطنان موج می‌زند.زندگی طلبگی بخش دیگری از تصاویر این مجموعه را می‌سازد؛ در یک تصویر سه طلبه جوان در حیاط مدرسه با خنده‌هایی که چهره‌شان را پر کرده‌است، به یکدیگر برای پیچیدن عمامه‌هایشان کمک می‌کنند. در توضیح عکس آمده‌است؛ «طلاب در حیاط مدرسه در حال پیچیدن عمامه هستند تا برای چند روز بعد به شهرهای‌شان برای تبلیغ دینی بروند.»

جام جم

فرهنگ

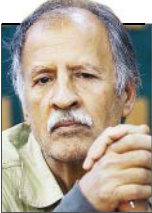
CULTURE

دوشنبه ۲ مرداد ۱۴۰۲ ۶۵۴۴ شماره

دوشنبه‌نوشته‌ها

محمد تقی فہیم |منتقد سینما

جشنواره‌ها و شام و ناهار هفت دست!!

آفتابه لگن هفت دست ولی شام و ناهار هیچی، اصلاً هم درباره جشنواره‌های سینمایی صدق نمی‌کند، برعکس در اینجا شام

و ناهار خیلی بیشتر از هفت دست، مهیاست و به عبارتی سفره پهن به‌وفور وجود دارد اما از آفتابه و لگن چندان خبری نیست. همین ابتدا موضع خود را روشن کنم که جزو طرفداران برگزاری جشنواره هستم و به هزار و یک دلیل براییی این رویدادها را مفید و ضرورت اجتناب‌ناپذیر (خصوصاً) شرایط کنونی می‌دانم اما آنجایی آن قلت دارم که ماهیت بسیاری از این رویدادها به سمت اهداف غیرمرتبط تغییر کرده و بعضاً آشکارا چنین سمت و سویی در برنامه‌ها و به‌ویژه چنینش آدم‌ها و تبیین ساختار و چارت سازمانی جشنواره عیان است. وفور براییی جشنواره‌ها از اواخر دهه ۷۰ کلید خورد. عطاء... مهاجرانی در مقام وزیر ارشاد دولت اصلاحات بر این باور پای می‌فشد که تعداد جشنواره‌ها سیر افزایش یابد. از او نقل شده بود که فرانسه برای هرچیزی جشنواره برگزار می‌کند مثلاً سماور ذغالی، یخچال نفتی و ... به طوری که روزی نیست مردم فرانسه شاهد براییی جشنواره‌ای نباشند، لذا این مدیر فرهنگی براییی صد جشنواره سینمایی را در سال نوید می‌داد. بنابراین هرقدر که سینمای دستاورد مدیران وقت در چارچوب تک زائری و موضوعات پیش پا افتاده درجا می‌زد ولی جشنواره‌ها سیر صعودی می‌یافت به طوری که مثلاً خبرنگاران حوزه سینما فرصت باز کردن چمدان‌های‌شان را پیدا نمی‌کردند، زیرا باید راهی شهری دیگر و جشنواره بامسمای جدید دیگری می‌شدند. همه می‌دانستند که جشنواره‌ها بهانه‌ای بیش نیست بلکه یازگیری سیاسی و تحکیم جریان متبوعه مدیران در قدرت دولتی، اصلی‌ترین عامل است. در این دوره ژانر و سبک و موضوع برای برگزاری جشنواره کم می‌آمد به طوری که جشنواره‌هایی چون زنان، اجتماعی، کمدی و ... را هم وارد‌گود کردند. افراط در برگزاری جشنواره‌های سینمایی به حدی رسید که اشاره به موردی عجیب خالی از لطف نیست. یکی ازاین جشنواره‌های پریخت و پاش یا به قول امروزی‌ها لاکچری در شرایطی در جنوب برگزار شد که مثلاً مردم مسجد سلیمان بیشتر از هفتتای یک‌بار به آب آشامیدنی دسترسی نداشتند. اتفاقاً در هنگام بازدید هنرمندان از شهرهای فقیر جنوب، مردم با تشرویی، اهالی سینما را مورد خطاب و عتاب قرار می‌دادند و ...

شکی نیست که جشنواره‌ها رقابت ایجاد می‌کنند و شور و نشاط می‌آفرینند (یا باید چنین باشد) درحالی که در وضعیت اقتصادی کنونی از جمله بیکاری و دست تنگی بسیاری از اهالی سینما و ایضاً تماشاگران فیلم‌ها، جشنواره راه به ناکجا آباد می‌برد. تعداد قابل توجهی از این جشنواره‌ها برای منظورهای جناحی و حفظ موقعیت سیاسی برخی به تصویب و اجرا می‌رسد، غافل ازاین‌که وقتی جشنواره‌ای مثلاً سینمایی در راستای موضوع و محتوای اعلام شده‌اش کارکرد پیدا نکند، اساساً در عرصه سیاسی هم ناکام می‌ماند. این‌که افزایش جناح‌های سیاسی یا تشعبات و چند دستگی احزاب و گروه‌های کنشگر سیاسی، تولد جشنواره‌های جدیدی را در پی دارد، آسیب جدی فرهنگی است. وقتی این واقعیت هزینه‌ساز است که با به‌زیر آمدن فلان جناح از قدرت نه‌تنها جشنواره‌ها کاهش نمی‌یابد که برعکس فعالیت این جناح‌ها در میدان جشنواره‌زدگی ادامه پیدا می‌کند. نمونه برجسته این انحراف را در دویاره کردن جشنواره فیلم فجر دیدیم با در دل سهم‌خواهی برخی جناح‌ها از تسلط بر برخی نهادهای حاکمیتی، جشنواره برگزار کردن پیرامون چنین نهادهایی از جمله رویکرد جدی ورشکستگان سیاسی محسوب می‌شود. نتیجه این‌که برخی جشنواره‌ها در راستای اهداف استراتژیک فرهنگی و دیپلماسی کشور قابل تعریف و حمایت هستند اما برخی دیگر که قارچ‌گونه اعلام وجود می‌کنند، جز ضد تبلیغ ارغمانی ندارند.

قاب

